

Zakaj prelata Opus Dei kličemo “oče”?

V tem članku so predstavljeni nekateri teološko-duhovni vidiki o prelatu kot očetu. V nekem drugem, povezanem prispevku pa so opisane prelatu lastne pristojnosti in njegova jurisdikcija.

14. Jan. 2017

Preberite tudi: Pristojnosti prelata Opus Dei

Sv. Jožefmarija je Opus Dei običajno opisoval z besedami »*delček* Cerkve«

in »družina z nadnaravnimi vezmi«, ki ji pripadajo posamezniki z isto poklicanostjo in identičnim krščanskim poslanstvom: prispevati k evangelizacijskemu poslanstvu Cerkve, tako da med krščanskimi verniki vseh položajev širijo življenje po veri v običajnih okoliščinah človeškega bivanja, še zlasti preko posvečevanja dela.

Sv. Jožefmarija je bil glava in oče te družine znotraj Cerkve. Od leta 1928 naprej je tiste, ki so v svoje življenje sprejeli karizmo, ki jo je prejel od Boga, izobraževal in spremljal, tako da je med njimi vršil duhovno spremljanje, temelječe na krščanski veri, zaupanju in ljubezni. »V maločem se lahko postavim kot zgled,« je pravil ustanovitelj, »pa vendar, ob vseh svojih osebnih napakah mislim, da se lahko postavim kot zgled človeka, ki zna ljubiti. Vaše skrbi, vaše težave so zame nenehen klic. S tem svojim

očetovskim in materinskim srcem bi želel vse nositi na svojih ramenih.«[1] Povsem naravno so verniki Opus Dei v tej skrbnosti svetega Jožefmarija prepoznali njegovo duhovno očetovstvo in ga začeli klicati »oče«.

V sedanjem času je na voljo obilna literatura o tem, kaj pomeni biti dober oče: nositi breme družine, vzgajati v svobodi, stati otrokom ob strani pri odraščanju itd. Nekaj podobnega velja za duhovno očetovstvo prelata Opus Dei, ki mora voditi svojo čredo s trdnostjo in globokim razumevanjem, tudi z opominjanjem — kadar je to potrebno — v korist duš.

Po ustanoviteljevi smrti sta najprej bl. Álvaro del Portillo in nato msgr. Javier Echevarría podedovala to duhovno potezo. Nista bila le voditelja Opus Dei, temveč očeta tega dela Cerkve, kajti z opravljanjem

svoje pastirske službe sta si prizadevala omogočati rast in podpirati vernike Opus Dei pri njihovi zavezanosti poklicu v služenju Cerkvi.

Kot dobri pastir v Kristusu[2] je prelat Opus Dei poklican, da za vernike Prelature uteleša ljubeče očetovstvo, ki se v svoji polnosti nahaja edino v Bogu. V Prelaturi Opus Dei je oče počelo in vidni temelj edinosti, na analogen način kot so to drugi škofje za tisti del božjega ljudstva, ki ga vodijo.[3] Cerkev priznava to škofovsko očetovstvo v različnih dokumentih, kot sta na primer odlok *Christus Dominus* (št. 16) z drugega vatikanskega koncila in *Direktorij Apostolorum succesoires* (št. 76), ki ga je leta 2004 izdala Kongregacija za škofofe. Tudi sv. Janez Pavel II. je govoril o škofovskem očetovstvu, ki mu je posvetil četrto poglavje svoje knjige *Vstanite pojdimo*.

Prelat Opus Dei se imenuje oče, kolikor je za vernike »učitelj, posvečevalec in pastir, pooblaščen, da nastopa v imenu in v osebi Jezusa Kristusa,«^[4] kar je sv. Avguštín brez oklevanja označil kot poslanstvo, služenje in dolžnost ljubezni.^[5] V tem istem smislu v mnogih državah duhovnike kličejo oče.

Prelat Opus Dei računa na molitev, ki jo verniki namenjajo za njega in njegove namene, zaupa jim, da bi mogel opravljati svoje pastirsko poslanstvo, ki ni nič drugega kot to, da jih vedno bolj zedinja s Kristusom in z množico duš, ki uživajo toplino Dela. Ena izmed stalnic pri sv. Jožefmariju in njegovih naslednikih je bilo spodbujanje sinovske ljubezni do papeža: spominjanje na nauk Petrovih naslednikov, vabilo k molitvi za papeža in njegove namene, ter spodbujanje k širjenju obzorja v služenju vesoljni Cerkvi.

[1] Sv. Jožefmarija, *Zapiski z družinskega srečanja*, 6. 10. 1968 (AGP, P01 VI-1969, str. 13).

[2] Prim. Jn 10,11.

[3] Prim. II. vatikanski koncil, Dogm. konst. *Lumen gentium*, 23.

[4] Prim. Sv. Janez Pavel II., Apost. spod. *Pastores gregis*, 16. 10. 2003, 10.

[5] Prim. Sv. Aguštin, *In Ioannis Evangelium tractatus*, 123, 5.
